

VESURIMIES, OSA 1

OSA I: ALOITUS

Eletään heinäkuuta ja sunnuntaiaamu valkenee, olen tässä mökillä ja katselen, miten aurinko nousee vähitellen taivaanrannassa. Naamassani on verta, samoin rilleissäni ja käsissäni, mutta en loukkaantunut, vaan taistelini. Kaikki muut ovat nyt poissa, heitä ei enää ole tässä maailmassa. Kaukaa kuuluu lähestyvien sinivuokkojen autojen sireenien äänet, jotka ajavat mutkaista tietä kohti tätä kirkkaanpunaiseksi maalattua mökkiä. Eräs kaverini jätti todisteen, se on todiste, joka takaa sen, että minä ammuin itsepuolustukseksi. Se todiste, josta puhun, on kameran muistikortti, sillä itse olen aika sekaisin ja halusin kertoa muille, mitä siellä tapahtui. Istahdan mökin ulkorappusille, koska sisällä on aikamoinen kaaos.

Nimeni on Mika ja kun poliisit ja ambulanssit ajavat pihaan, niin pari poliisia tulee juttusilleni ja osa alkaa eristämään aluetta poliisin omalla muovisella seis-nauhalla. Eräs rotevatekoinen miespoliisi ja toinen, semmoinen nuorempi poliisi tulevat juttusilleni: "Päivää, tännekö pyydettiin apua?" Vastasin hiljaa: "Joo." Poliisi, jolla oli siilitukka ja timmissä kunnossa oleva vartalo, sanoi: "Mikä on nimesi?" Vastasin: "Olen Mika, Mika Suonpää." Poliisi sanoi: "Minä olen vanhempi konstaapeli Osmo Linqvist, rikospoliisista." Toinen vastaa: "Minä taas olen nuorempi konstaapeli Pekka Ahola."

Päätimme mennä poliisiauton luo juttelemaan, aloin vapista koska pelkäsin saavani syytteen tapon yrityksestä. Äänikin alkoi vapista, jonka poliisit huomasivat, toinen rohkaisi: "Ei tässä sinua syytetä mistään vielä, olet näet todistaja tässä jutussa. Voisitteko kertoa mitä täällä tapahtui?" Näytin poliiseille kameraani, jossa oli ryhmäkuva, jonka otin kun vielä oli varhainen perjantaiamu, siinä ne kaikki kuusi olivat samassa kuvassa. Suurensin kuvaa ja toinen niistä kysyi, että keitä nämä ovat tässä? Vastasin: "Siinä on Petri, Nörtti-Heka tai Heikki, Kati, Jukka tuo tanakka tuossa keskellä kuvaa ja Pirjo tuossa tuo ihan Jukan kainalossa oleva ja vieressä porukan nuorin, Roosa ja Marko, toiseksi nuorin." Sitten rykäisin ja aloin kertoa tarinaani.

OSA II: Kamat kyydissä on...

Odotin kotipihallani kyytiä, mukaan otin pari sixpackia karhuolutta, makuupussin, voileipiä jotka tein itse, niissä oli osassa homejuustotäyte ja osassa oli metvurstia ja juustoa. Heikin oli määrä tulla hakemaan minua puolen tunnin sisällä. Hän on siinä noin vähän yli kolmenkymppin iässä oleva mies, jolla on sekavärinen, lyhyt siilitukka ja hiukan tanakka vartalo, itse olen siinä alle kolmenkymppin, jotain parinkymmenenkahdeksan tienoilla. Kaikki toiset ovat minua nuorempia kuulemma ja olemme aiemmin olleet tekemisissä vain irkin avulla. Ennen lähtöä otin mukaani päänsärkylääkettä, eli Panadolia; matkaan lähti myös kolmet makkarapaketit ja pullo vissyvettä, paketti kortsuja jotka tungen taskuuni ja yksi miestenlehti laukussa. Kännykkä mahtuu näppärästi housujentaskuun ja samoin lompakko oikeaan taskuun.

Kello oli jo kohta kaksitoista, mutta hei, tuossahan tuttu auto kaartaa pihalle! Varmistettuani, että ovet ovat lukittu, menen vastaan mukaanani juomapullot sun muut kylmäkontissa ja ei pilaantuvat tavarat pienessä rinkassa jota roikotan selässäni huolettomana. Auto pysähtyy ja ulos astuu savukkeelle haiseva mies joka mökkiporukan vanhin, hänellä on usein savuke huulilla ja jalassa on nahkasandaalit remmillä ja jalassa maastohousut. Hän tervehtii ja kysyy: "No terve Mika, tuossako on kaikki?" Vastataan hänelle: "Ai hei, sinä taidat olla Petri?" Petri vastasi: "Sano ihan Penaksi vaan. Annahan kun nostan nuo auton peräkonttiin." Varmistettuani, että lukitsin ovet, me lähdemme.

Pena laittoi musiikin soimaan, se oli sellaista eurodance-musiikkia. Kohta sanoin: "Täällä on aika lämmin." Pena vastasi: "Sitten laitetaan viilennys päälle, on aika kuuma ja matka on aika pitkä." No, sitten viimeisellä pikitiellä ennen Karpalojärvelle kääntymistä Heka ajoi auton tien varressa olevalle huoltoasemalle ja sanoi: "Pietääs pieni tauko, on käytävä tossa kusellakin. Venasin siinä Penaa ja kun hän tuli, niin hän sanoi: "Otetaas tässä juomista kun on tämmöinen helle. Toisetkin tulevat vasta tunnin päästä sinne."

Otin limsaa ja maksoin ostokseni. Oli hyvä sää juoda ulkosalla limsaa ja paikalla oli miehiä parantamassa maailmaa, semmoisia möhömahaisia miehiä jotka hekin olivat matkalla jonnekin. Kun oltiin juotu, niin lähdimme taas matkalle. Penalla oli autossaan navigaattori, mutta hämmästys oli suuri, kun ajoimme keskelle ei mitään semmoista savitietä. Pena katseli kylttejä ja minä sanoin meneväni kuselle. Kuulin miten Pena sadatteli tiellä: "No ei saakeli! Navigaattori näyttää päin honkia ja tässä nyt ollaan, pitänee soittaa Markolle jos se tietäisi..."

Olin kuulevinani ääniä metsästä, mutta palasin takaisin heti kustuani keskelle vattupuskia ja horsmia. Kuulin kun Pena puhui kännykällään: "Ai he Marko, tota me ollaan tässä Hakalantiellä ja tässä edempänä on tien risteys ja tässä on vanha hakkuuaukea, mentiin semmoisen maatilan ohitse ja ja... Ahaa, no me ootellaan tässä, Mikako? On se mulla kyyissä tässä, joo, okei... moro!" Me odoteltiin ehkä puolisen tuntia, taivas meni pilveen ja hieman satoikin. Sitten paikalle ajoi firman logolla varustettu auto. Tie, joka johti mökille, eli se tie jota sanottiin Karpalojärvenraitiksi, oli tukittu traktorilla ja piti ajaa kiertotietä.

Maatilan kohdalle tullessamme eräs mies pysäytti edessä ajavan firman auton ja Pena pysäytti omansa ja väänsi ikkunan auki, mies oli lihava ja tukka harmahtava, joka roikkui yli olkapäiden, hän puhui niin kovaa, että minäkin sen kuulin ja otin kännykälläni talteen kaiken varalta: "Kuulkaas nyt, Karpalojärvi on saatanan pesäpaikka! Kukaan ei ole kestänyt olla siellä viikonlopun ylitse." En ihan saanut selkoa, mitä Mersua ajava Marko sanoi, mutta seuraavan kuulin: "Sieltä löytyi mies kuolleena ojasta, siitä on nyt tasan viisi vuotta aikaa." Sitten se möykkäsi: "Niin juu ja tossa vuosi sitä ennen eräs moottorivene tuntemattomasta syystä ajoi karrille ja räjähti tuleen, kuskia ei ikinä löydetty."

OSA III: Mökillä

Matka jatkui, ajoimme kapeaa hiekkatietä, joka mutkitteli mäkisellä maastolla paljon ja sitten olimmekin perillä. Pena pysäköi autonsa Markon Mersun viereen. Marko oli tuonut mukanaan Jukan, Pirjon ja Roosin. Mökki oli sellainen kirkkaanpunainen, kaksikerroksinen hirsimökki. Marko tervehti minua ja sanoi: "No terve Mika, mitäs sinulle kuuluu?" Vastasin: "No mitäs tässä." Marko oli laiha, kapeakasvoinen ja siilitukkainen. Mukana tullut Jukka kantoi mökin etuovelle kaljakoria ja kanisteria, josta tuli kiljun tuoksu. Jukka oli hiljainen tyyppi, sitten hän sanoi minulle: "Tämä punertavahiuksinen on Pirjo ja tämä mukava tyttö on Kati." Katsoin Katia, aito blondi tässä porukassa!

Se Jukka sanoi: "Ei ole vielä Heikki ja Roosa tulleet." Marko vastasi: "No, Heka soitti ja sanoi olevansa täällä tunnin päästä. Hän lupasi tuoda musiikkitarvikkeet mökille." Sitten hän lisäsi: "Roosa tulee Hekan kyydissä tänne." Samassa tien suunnalta kuului moottoripyörän ääntä, joka lähenei meitä. Kuski pysäköi harrikkansa pihan laitaan, riisui kypäränsä ja jo kuskin kaljuuntunut päälaki ja tumma parta sekä kulunut nahkatakki kertoivat, että mies tosiaan harrasti kaksipyöräisiä. Kysyin Markolta: "Kukas tuo on?" Marko vastasi: "Arttuhan se on, viikonlopun vietossa hänkin kuten kaikki täällä." Nythän olikin heinäkuu, jolloin moni oli lomilla kesämökeillään.

Marko sanoi minulle: "Voit tuoda tavarasi mökkiin sisälle." Nostin tarrat Peten auton takakontista, Pete sanoi: "Mene sä vaan eeltä, mä tulen sitten perästä kunhan olen vetänyt sauhut." Mökki oli sisältä siisti ja lattialla oli räsymatto, sekä heti etuoven vieressä, pienessä nurkkauksessa oli parit sängyt vieraille. Marko kysyi: "Mitäs sanot Mika?" Vastasin: "Onhan tämä hieno mesta." Mökillä oli myös takkakin, sekä puinen pöytä, keinutuoli takaoven vieressä ja mokkasohvat. Sitten hän sanoi: "Mika, sä saat tehtävän, voisitko pitää kirjaa tästä viikonlopusta?" Mika totesi vain: "Ehkä, mutta me ollaan nyt lomilla, mistä puheen ollen, missä on jääkaappi täällä? Marko näytti.

Avasin jääkaapin ja se haisi pahalle, ei ole kukaan siivonnut sitä? Mutta nostin olueni mökin jääkaappiin ja niissä luki tussilla: "Mikan bisset." Arttu asteli sisään ja tiedusteli Markolta: "Onhan sauna kai ihan kunnossa?" Marko totesi: "On, mutta kiuas pitää sytyttää puulla itse." Samassa kuulin takaani naisen äänen: "No hei, sinähän olet Mika?" Käännyin ja katsoin mistä ääni tuli, Katihan se oli siinä. Sanoin arasti: "Juu." Kati sanoi hymyillen: "Tulin itse tänne ihan mielenkiinnosta, kun en ole aiemmin ollut."

Jukka toi pari isohkoa kanisteria sisälle autosta, Marko sanoi että ne viedään yläkertaan. Sitten Marko sanoi: "Mika, lienee sinun aika päästä tuonne yläkertaan." Jukka oli vastaan: "Mutta se on vain firman porukalle varattu paikka!" Marko vastasi: "Jukka, minä päätän nämä asiat." Kun sitten kaikki olivat saapuneet, myös Nörtti-Heka ja Roosa. Niin jossain vaiheessa Marko ehdotti: "Mika, Arttu ja Jukka, mennäas yläkertaan katsomaan jalkapallomatsia telkkarista." Yläkertaan johtivat lankkuportaat, siellä oli neljä sänkyä, sohva ja telkkari. Marko avasi telkkarin ja laittoi jonkun dvd-leffan toistajaan.

Kysyin: "Mikäs toi on?" Marko vastasi: "Pornoleffa! Rakel Liekki ja Metsikön Munahaukat, tyttöystävä näistä aina motkotti, niin siks en voinu näitä katella sen aikana kun se oli talossa. Well, tästä se alkaa." Sitten leffan loputtua... Jukka sanoi: "No eipä ollut kaksinen, kuka tahan- sa pystyisi parempaan kuin noi tossa leffassa." Sitten Marko huomasi, että Roosa seurasi salaa meitä ja sanoi: "Jaaha! Vai että tämmöinen matsi oli kyseessä!" Marko vastasi: "No mitä nyt?" Roosa karjaisi: "Painu Marko hiiteen pornoleffoinesi!" Ja juoksi takaisin alakertaan portaita.

Illan ohjelmassa oli makkaranpaistoa mökin takakuistilla olevassa kaa- sugrillissä, jossa paistelin juustomakkaroita. Yksi puisista tuoleista oli sen verta hutera, etten siinä istuskellut. Pena sanoi omasta makka- rastaan, joka oli sellainen lenksuainen: "No niin, eiköhän se kyrsä ole jo paistunut!" Sitten koitti saunavuorot, ensin naisten ja sitten miesten saunavuorot. Illemmalla oli vapaampi meno ja maistelimme Jukan tuomaa omppukiljua. Se maku oli aika vahva ja aloin köhiä. Jukkaa alkoi naurat- taan tilanne ja Arttu kysyi: "Etkö ole tottunut?" Sanoin: "No en 25 %:sta vahvempiin aineisiin."

Illalla Pirjo, ryhmän punertavatukkainen ja rillipäinen nainen, sytytti Jukan kanssa tulen takkaan. Kaikki olivat siinä koolla. Marko, joka istui yksittäisellä mokkanahkasohvalle, sanoi kovalla äänellä: "Kuulkaas, voi- sin kertoa tarinan tästä paikasta! Kuka haluaa kuulla?" Kaikkiahan se tietty kiinnosti ja Marko kertoi: "No, täällä sattui tosiaan moottori- veneonnettomuus, jossa vene räjähti liekkeihin, mutta uhria ei koskaan ole löydetty. Tästä on nyt ehkä kuusi vuotta aikaa. Sitten alkoi tapahtua outoja asioita!" Nyt Nörtti-Hekakin kiinnostui ja siisti huonosti leikat- tuja, tummia hiuksiaan, haukkasi palan pizaa ja sanoi: "Jatka Make!"

Markohan jatkoi: "No niin, eli vuosi siitä tapahtumasta eteenpäin, eräs maatalon isäntä, jota paikalliset kutsuvat Erakko-Esaksi, löysi metsäojan pohjalta, risujen ja havujen alta kuolleen miehen ruumiin. Poliisin alus- tavien tutkimusten mukaan mies oli tuotu siihen muualta ja itse surmatyö oli tehty lyömällä teräaseella päähän. Sen jälkeen Erakko-Esa sekosi. Mutta tässä ei ollut kaikki, koska muutama kuukausi tästä eteenpäin, jos- kus lokakuussa, muuan pariskunta katosi mystisesti ja heidät löydettiin julmasti teloitettuna metsiköstä, sitten heidän puhelimensa oli hakattu rikki ja lompakot viety."

Roosa vastasi: "Kamala tarina! Jäikö syypää kiinni?" Marko jatkoi tarinaansa: "Ei, mutta monia epäiltyjä oli kyllä. Tekohetkellä oli nähty outo sukeltaja järven rannalla yksin, häneltä jäi rannalle snorkkeli mutta kun poliisit tavoittivat hänen tullessaan sitä hakemaan, niin hän todettiin dna-testillä nopeasti viattomaksi. Sitten oli toinen epäilty, nimittäin Erakko-Esa. Häntä syytettiin murhista, sillä häneltä löytyi vajasta pieni vesuri, jossa oli verta. Näyttöä tuki myös pariskunnasta otetut valokuvat ja sivullisen kertomukset, jossa hän oli pelotellut heitä viinapullo kourassaan. Mutta hän todettiin sittemmin viattomaksi, sillä Esan kertomus siitä, että hän huitaisi vesurilla sääreensä, olikin totta; koska Esan ja vesurin veri oli samaa ABrh+ verta ja uhreilla se oli Arh- ja Arh+ veriryhmän verta."

Pirjo alkoi jo tulla levottomaksi ja sanoi: "Kiva! Nyt en saa yöllä varmaan nukuksi sitten!" Petri sanoi: "Mä käyn kyllä tossa ulkona kussella, palaan kohta." Marko ehdotti toisille: "Mennään iltauinnille, niin saa varmaan paremmin nukuttua." Sitten hän sanoi Markolle: "Se huuskan ovi on sen vihreään puuhökkelin oikeanpuoleinen ovi sitten." Muut lähtivät uimaan rantaan, jonne meni hiekkapolku jyrkänpuoleista mäkeä alas aina saunan ohitse. Rantaan meni puuportaat jossa oli tanakka kaide onneksi. Ensin oli vuorossa sekasauna ja sitten osa lähti uimaan joko alasti tai kalsareissa, sillä kaikilla ei ollut uikkareita.

Tällä välin Petri oli huuskassa ja oli juuri aloittanut kusemisen, kun kuuli että joku tai jokin koputti oveen. Petri huusi: "Hei siellä, tämä on nyt varattu, joten odota vuoroasi!" Koputus vain jatkui ja kohta ovea potkittiin ja rynkytettiin, onneksi ovi oli hakasessa, mutta Petri hermostui jo: "Lopeta se vitun rynkytys! Minä tulen kohta kunhan saisi kusta rauhassa edes!" Silloin jokin jysähti seinään. Petri poistui huuskasta mutta katseli ympärilleen, ketään ei näkynyt edes metsässä. Petri huuli: "Onko täällä joku?" Silloin Petri huomasi ison fillerauspuukon, joka oli isketty huuskan seinään. Petri otti siitä kännykällään kuvan ja huusi muille: "Okei, kuka vitsinieikka iski tuon puukon tuohon!?"

Sitten hän lähti rannalle ja lisäsi askeltensa nopeutta. Rannalla hän ekana tavoitti Mikan ja Markon, jotka joivat olutta saunan terassilla: "Hei, kävikö joku täällä olijoista tuolla mökin etupihalla?" Marko katsoi Penaa ja kysyi: "Ei kai, miksi olet noin kiihtynyt ja hermostunut?" Mika oli vaiti, mutta tajusi Penan ilmeestä, että jokin oli vialla. Marko sanoi Penalle: "Kuten näet, niin kaikki porukasta ovat täällä rannalla, kukaan ei tullut sinne ylös rinnettä." Marko vastasi: "No tulkaa katsomaan, jos ette usko!" Laitoin jalkaani sandaalit, samoin teki Marko ja laski olutpullonsa kaiteen päälle. Muut uivat rantaan ja alkoivat hakea omia pyyhkeitään ja kampeitaan. Menin Markon ja Penan kanssa huuskalle, jonka seinässä puukko edelleen oli. Puukko oli muovikahvainen ja tosi terävän näköinen.

Pena sanoi: "Joku kolisteli huussinovea ja käskin sitä häipymään. Sitten jokin jysähti seinään mutta sitä en noteerannut heti. Tällä välin maatalolla, jossa Erakko-Esa asui. Hän hakkasi puita kirveellä liiterin luona hikoillen, koska oli helle ja kohta joku ääni sanoi: "Esa!" Esa hermostui ja huusi: "Jukoliste, en kertonut heille mitään!" Mutta ääni toisti samaa: "Esa!" Silloin Esa otti Sisu-viinaa pullosta ryypäten ja sanoi: "Lopeta!" Sitten hän harppoi askeleen liiterin nurkalle ja sanoi: "Missä olet? Anna minun olla tai muuten!" Kun hän kääntyi, hän näki kommandopipolla naamioituneen miehen jolla oli farkkuhousut ja musta pitkähihainen paita. Miehellä oli mustat nahkarukkaset käsissään ja kun Esa kääntyi ottaakseen kirveen esille, mies tarttui tätä kurkkuun ja iski puukon Erakko-Esan keuhkoihin takaapäin.

Erakko-Esa kaatui heti maahan kuolleen ja tekijä sanoi: "No, itsepäähän maksatte tästä." Tällä välin mökillä käytiin keskustelua, että kuka voisi pelotella puukolla. Minä sanoin: "Jospa se on se Erakko-Esa?" Marko vastasi: "Ei voi olla, Erakko-Esa on ehkä kylähullu, mutta ei hänestä ole murhaajaksi." Arttu taas arveli: "Jos se on joku juoppo mökkiläinen?" Marko vastasi: "En tiedä, lähin mökki on metsän läpi noin parinsadan metrin päässä." Silloin Roosa sanoi: "Voi pahas, unohdin shampooni saunalle, palaan pian!" Pirjo huusi perään: "Tuo munkin shampoo, se on se Aloe Vera pullo siinä pukutiloissa!" Roosa vastasi: "Joo, joo..."

Jukka sanoi: "Maistellaanko sillä aikaa kiljua vaikka? Se on tota ompukiljua ja tehty Markon salaisen reseptin mukaan, jonka hän war... siis löysi sattumalta netistä." Pena vastasi: "Otan vain vähän, olen autolla." Tällä välin Roosa oli saunalla ja etsi pulloaan. Silloin hän kuuli askeleita ulkoa ja sanoi: "Odota! Täällä on aika hämärää..." Sitä enempää hän ei ehtinyt sanoa, sillä joku löi häntä vesurilla päähän. Tällä välin mökissä oli hilpeä tunnelma. Heka sanoi: "Laitan musan soimaan, pitää käydä tossa kusella kun rakkoa painaa." Musiikkina soikin Kymppilinjan Minä-biisi ja kun alkoi tulla jotain smurffimusiikkia, niin se otti muiden korviin.

Ilta kului mukavasti ja Heka ryhtyi kuselle hämärässä pusikossa. Mutta hän jäi sinne, sillä joku iski teräaseen hänen keuhkoihinsa ja Heka kuoli siihen paikkaan. Tällä välin Pirjo lähti saunalle katsomaan, missä Roosa oli. Saunalle tullessaan hän näki, että jotain oli pielessä. Roosin jalat näkyivät ovesta ja Pirjo sanoi: "Roosa, nousepa ylös, ei siinä sovi pötköttää. Öh, Roosa?" Sitten hän sytytti saunan pukutiloihin valot ja kun hän näki Roosin, jonka pää oli veressä ja lattialla oli verta, niin Pirjo kirkkaisi lujaa, se kantautui mökille asti.

Muut tulivat juosten katsomaan, mitä oli tapahtunut, Pirjo parka oli ihan hysteerinen ja hoki: "Roosa on kuollut! Roosa on kuollut!" Marko sanoi: "Menkää te muut takaisin mökille, minä katselen Artun kanssa, missä Nörtti-Heka on? Pian he löysivätkin jotain, Hekan teepaidan joka oli ihan verinen. Arttu vastasi: "Voi ei, mikäs tämä on?" Marko sanoi: "Hekan kännykkä, ihan verinen ja rikottu." He päättivät palata mökille. Siellä käytiin pikapalaveri.

OSA IV: Hyvänen Aika, Paetkaa!

Kun ovet oli saatu lukkoon, niin me sitten sovimme, että Arttu ja Jukka jäisivät vartioon alakertaan ja me muut nukumme mökin yläkerrassa. Lopulta yläkerrassa kaikki kuorsasivat sikeässä unessa. Arttuakin väsytti ja silmät eivät keinutuolissa meinaneet auki pysyä. Arttu kysyi yhtä uniselta Jukalta: "Onko täällä kahvia jossain?" Jukka sanoi: "Voin keittää kahvia meille." Arttu haukotteli ja sanoi: "Hyvä, muistitko lukita etuoven myös (**hoah**)?" Jukka unisena sanoi: "Joo, joo, koskas vahtivuoro vaihtuu?" Arttu sanoi: "En oo kattonut kelloa, ehkä tunnin päästä."

Kahvia kului molemmilla termospullollinen, sitten tunnin päästä yläkerrassa: "Hei Mika, herätys!" Heräsin ja sanoin: "Miksi piti herättää hyvästä unesta?" Se oli Marko, joka töni minua hereille. Uninen kun olin, niin löin pääni matalaan kattoon niin että jysähti ja siihen heräsi Kati-kin jopa: "Mmh... Mitä nyt? Mikä se oli?" Sanoin hijlaa: "Minä se vaan löin pääni, nuku sinä rakas vain." Kati sanoi: "Mika, oletpa viehättävä..." Sen jälkeen hän alkoi nukkua. Minä olin nukkunut makuupussissa. Marko sanoi: "Sinulla on tuota hurmaustaitoa, naiset varmaan pitävät siitä?" Punastuin ja käänsin päätäni: "Ei nyt sentään, viaton läppä vain oli."

Marko näytti minulle silloin käsiasetta ja sanoi: "Katsos tätä, tämä on aito pistooli ladattuna, siihen mahtuu 14 ammusta." Sanoin: "Miksi et sanonut tuosta mitään?" Marko kertoi: "Ase on luvallinen, mutta tällainen käyttö olisi kyseenalaista puuhaa." Kuljimme raput alas, Arttu nukkui keinutuolissa ja Marko herätti hänet: "Arttu, miksi uksi on auki ja missä Jukka on?" Arttu haukotteli ja sanoi: "Taisi mennä ulos tarkastamaan autoja, katsokaa vaikka."

Menin Markon kanssa ulos pimeyteen ja näimme Artun moottoripyörän vierellä jonkun hahmon, Marko sanoi: "Kerro nimesi ja heti, tai ammun!" Silloin Jukka kääntyi ja sanoi: "Hei, hei, hei, minä tässä; Jukka!" Marko oli aika äreä Jukalla: "Hitto, meinasin jo painaa liipaisinta!" Jukka sanoi: "Joku ei halua meidän lähtevän, katsokaas tätä." Kaikkien autojen kumit oli puhkottu ja Artun motskarista oli ilmat laskettu pois. Tutkin motskarin: "Tällä ehkä pääsemme hakemaan apua, mutta vain, jos Artulla on pumppu matkassa."

Minä ja Marko menimme mökkiä kohti ja Marko sanoi: "Muistelen, että Arttu toi pumpun, mutta en nähnyt, mihin hän sen laittoi." Jukka sanoi: "Sepä hyvä, sitten voimme..." Juuri silloin joku iski kirveen Jukan selkään ja Jukka oli kuollut. Juoksin Markon kanssa sisälle ja minä huusin: "Voi vittu, nyt on kyllä tosi kyseessä!" Marko sai oven lukkoon ja sanoi: "Se ei pääse mökkiin ovesta, mutta takaoven ikkunasta voi päästä ja samoin ikkunasta, koska ne ovat aika alhaalla." Takaovi meni helposti lukkoon. Nauvoja vain ei mökissä ollut.

Arttu sanoi: "Mennään yläkertaan ja linnoitaudutaan sinne!" Marko sanoi: "Se ei ehkä ole fiksu idea..." Arttu valitti: "Miksei? Sinullahan on pistooli, joten voimme puolustautua..." Minä sanoin: "Vaikka Artun idea onkin ihan järkevä, niin mistä me pakenemme? Parvekkeelta on noin kolmen metrin pudotus maahan, ellei tiedä, mistä kiipeää alas." Arttu sanoi: "Uskokaa minua, olemme ylhäällä turvassa." Hän oli silloin oven lähellä, samassa joku tai jokin hakkasi oven lasia rikki. Arttu huusi: "Ei saakele! Ammu se murhaaja!" Marko oli paniikissa ja ampui, mutta luoti lensi seinään. Otin silloin kuvan kameralla murhamiehestä. Sitten otin kännykän ja sanoin: "Koittakaa pitää se ulkona! Soitan hätänumeroon!"

Nyt Pena heräsi ja tuli alakertaan katsomaan, mitä tapahtui, hän pelästyi ja alkoi lämmittää mökin mikroaaltouunissa vettä muovisessa kannussa kuumaksi. Painelin numeroita 112, käsi oli ihan hiessä pelosta: "Hätänumerossa? Kuulkaa kun tänne tarvitaan poliisia ja ambulanssia, joku hullu murhaaja yrittää tappaa meidät kaikki. No en minä niin muista, Karpalojärvi tämä on Jyväskylältä pohjoiseen noin 20 kilsaa. Sijatsee Hakalan tien lähellä, Karpalojärvenraitti taisi olla tie tänne, tulkaa pian. No, kiitos kuitenkin."

Sanoin: "Taitavat tuntea paikan, sillä..." Samalla kuului huuto ja kääntäin vain nähdäkseni, miten murhaaja iski Arttua puukolla rintaan kahdesti ja Arttu lysähti verta rajusti vuotaen oven viereen kuolleena. Silloin Pena otti mikrosta tulikuuman veden, kiikutti sen ovelle ja heitti kohti murhaajaa. Tämä antoi meille lisäaikaa. Huusin: "Poliisi on täällä vasta puolentoista tunnin päästä!" Juoksimme raput yläkertaan ja yläkerran sohva portaiden eteen. Siellä me eloon jääneet sitten katselimme, kun murhaaja iski kirveellä lasia rikki, sitten Pirjo kirkaisi, kun ruudun läpi lensi lattialla verinen ruumis, se oli Jukan.

Pirjo sanoi: "Se tappoi Jukan." Pirjo raivostui niin, että otti käteensä toisen kiljukanisterin ja kun murhaaja asteli portaiden alareunaan, niin Pirjo heitti kanisterin rappusia alas kohti murhaajaa, joka kaatui ryminällä ja löi päänsä johonkin. Pirjo sanoi: "Kuoliko se nyt?" Sitten hän ja Pena menivät katsomaan, kun taas minä, Kati ja Marko jäimme tänne ylös. lattialla oli verta niin portaiden alaosassa kuin sohvallakin ja matolla. Pirjo tunnusteli murhaajan ruumista: "On se aika kuolleen oloinen, ei siis hätää." Hetken ajaksi kaikille tuli helpottunut olo.

Pena lähti vetämään lähemmäs mattoa, jotta murhaaja saadaan pois talosta ja juuri, kun Pirjo tarttui jalkoihin, niin murhaaja nousi seisomaan ja Pena huusi: "Varo Pirre!" Murhaajalla täytyi olla jotain erikoislahjoja tai vastaavaa, koska hän katkaisi Pirren niskan tappaen tämän. Pena itse alkoi heitellä erilaisia esineitä murhaajaa kohden, mukaan lukien mikroaaltouunin ja karjui raivosta naama punaisena ja hikisenä pelosta: "Senkin kusipäinen pulunnussija kyrvänimijä! Jos haluat minut, niin tule hakemaan, mokoma panosonni!" Aluksi murhaaja iski kirveen sivuun joka osui viereisen valovirtahellan uuninluokkuun niin, että sen lasi hajosi palasiksi.

OSA V: Pako

Pena ei ehtinyt avata lukittua etuovea, kun hän sai itse surmansa. Tällä aikaa me kolme vielä elossa olevaa mietimme, mitä tekisimme? Silloin Marko sanoi: "Kiipeän parvekkeen kautta alas ja haen apua naapurin Erakko-Esalta. Sinne on matkaa ehkä noin kilometri tietä pitkin, mutta jos ajan motskarilla..." Sanoin: "Kati on paniikissa! Sitä paitsi, ilmat on päästetty pois renkaista." Marko vastasi: "Niinpä tietysti, harhautakaa sitä, niin menen parvekkeen kautta alas." Markon valmistuessa lähtöön minä ja Kati huusimme murhaajaa yläkertaan: "Hoi mänttipää! Me ollaan täällä!"

Heti kun se alkoi tulla rappusia ylös, niin Marko pudottautui alas parvekkeelta ja me tukimme reitin yläkertaan. Mutta hän huomasi, että oli unohtanut pistoolin yläkertaan. Sen jälkeen minä... Silloin tuli keskeytys, koska toinen poliisi sanoi: "Odotas, tässä oli yksi asia, joka ei täsmää kuvioihin!" Kysyin: "Mikä sitten?" Poliisi sanoi: "Tutkimme aseensa, siinä on kahden eri ihmisen sormenjälkiä, sinun ja sen Katin." Samalla pari ensiapumiestä kantaa jotain paareissa, se on elossa ja menen katsomaan sitä, henkilö on Marko: "Marko, miten voit?" Hänellä on toinen olkapää sidottu, Marko vastaa: "No vittuakos tässä, pahemminkin olisi voinut käydä mutta onneksi se on vain pistohaava. Marko laitettiin paareissa ambulanssiin joka ajoi pois pillit huutaen, paikalla oli myös toinen ambulanssi, minä sanoin poliiseille: "Voin selittää miten siinä kävi."

Kati otti pistoolin ja menin hänen kanssaan parvekkeelle, huusin: "Mikset ammu sitä?" Kati sanoi: "En pysty! Voin osua Markoon!" Yritin tarttua aseeseen, mutta pistooli laukesi ja sain luodin käteeni. Kati sanoi: "Se laukesi vahingossa!" Huusin kivusta: "Voi hemmetin hemmetti!" Tällä välin Marko oli tiukassa paikkaa, murhaaja näet löi Markoa jollain puukolla olkapäähän, minkä johdosta Marko menetti tasapainonsa ja kaatui ja alkoi vieräjä mäkeä alas. Tällä välin minä sanoin Katille: "Olen jo saanut tästä tarpeeksi, paljonko lippaassa on luoteja?" Kati sanoi: "Ehkä siinä kymmenisen kipaletta."

Otin pistoolin ja sanoin Katille: "Tiedätkö, mitä hirviö tekee, jos sitä pakenee?" Kati vastasi: "Se seuraa." Vastasin että aivan ja lisäsin, että olen kyllästynyt pakoiluun, on aika lopettaa tämä täysin!" Menimme alakertaan ja siellä Kati tonki astiakaappeja kunnes löysi sopivan puukon jolla aseistautui. Poistuimme mökistä ja näimme hahmon rannan lähellä. Sen vierellä makasi Marko henkitoreissaan. Huusin kommandopipoiselle miehelle: "Senkin sairaalloyen sontasäkki! Otas tosta!" Ja ammuin kuudesti jolloin mies kaatui maahan.

OSA VI: Aamu valkenee

Alkaa olemaan jo aamu. Kati sanoi: "Katson elääkö Marko yhä?" Hän kyykistyi katsomaan ja sanoi: "Marko? Marko!? Ei kai vaan osunut kaulaan?" Markolta lähti kuitenkin henki, tai siltä se vaikutti. Kati kysyi: "Mitä me teemme tuolle tuossa?" Sanoin: "Hoidelkoon poliisi tuon tyypin. Nyt, mennään tuonne ylös odottelemaan." Mutta murhaaja eli yhä, hänellä oli nyt kädessään vesuri jonka hän oli jostain saanut, ehkä puukasan päältä, saunan vierestä, koska käytimme sitä aiemmin puiden halkaisussa kun vielä saunoimme ennen koko tämän tapahtumaketjun alkua. Kati huusi: "Ei se voi olla elossa! Sinähän ammuit sen hengiltä!?"

Näkyi selkeästi, että murhaaja halusi minut, tuo mustapukuinen mies siis. Hän vain työnsi Katin syrjään tämän puukosta huolimatta niin, että tämä iski päänsä saunan rappusiin kaatuessaan. Nopeasti ammuin murhaajaan loputkin luodit Markon pistoolilla. Huomatessani että hän oli lähellä laiturille vieviä jyrkkiä portaita, niin otin nopeasti mahdollisimman pitkän halon ja aloin sillä huitoa tätä lyöden miestä vesurikäteen jolloin tämä pudotti vesurinsa ja sitten, en oikein muista miten, sain tuupattua sen tyypin alas portaita ja laiturilla sitten, joka oli aika huonokuntoinen vieläpä, työnsin sen murhaajan alas veteen. Sen jälkeen tarkistin, miten Kati voi, taisi olla kuollut joten sanoin: "Lepää rauhassa Kati." Sanoin saman Markolle ja palasin ylös kuuntelemaan, kun sireenien ääni kantautui tieltä.

Nyt voisi oikeastaan palata takaisin tarinan alkuun. Mutta nyt: "Olipa siitä aika erikoinen tarina, sanoi toinen poliisi, me tutkimme löytyykö syyllinen rantavedestä." Samassa saunan suunnalta tuodaan toista eloonjäänyttä, se on Kati, menen katsomaan Katia: "Kati! Sinä jäit eloon!" Hän vain kuittasi asian: "Niin, tuntuu kuin minulla olisi yhdeksän henkeä kuten kissoilla." Kysyin: "Luulin sinun kuolleen, mutta oletkin elossa?" Kati sanoi samalla, kun häntä laitettiin ambulanssiin: "Epäilevät, että minulla on jokin murtuma, katsotaan nyt. Tapaamisiin!"

Muuan naispoliisi alkaa nyt tentata minua, taasko? Ei kai minua nyt syytetä törkeästä kuolemantuottamuksesta? Hermostuin ja sen huomasi se naispoliisikin: "Poliisista päivää, olen Sinikka Valkama, nuorempi kons-taapeli; sinä siis ammuit murhaajaa pistoolilla, joka oli laillinen ase?" Sanoin verta laseistani sormella pyyhkien: "Se oli joko minä tai hän, selvä itsepuolustustilanne. Jos en olisi ampunut, niin hän olisi surmannut minut."

Sitten sain tietää, että minut viedään sairaalalle tarkastukseen. Sinne pääsin ambulanssilla. Siellä sitten, Jyväskylän sairaalassa siis, lääkäri joka oli lihava, siilitukkainen ja rillipäinen mies, aika nuoriin jopa, esitteli itsensä: "Päivää ja istukaa, olen Pauli Kesti, yleislääkäri" Sanoin: "Olen Mika Suonpää." Sitten hän vastasi: "nuo ambulanssimiehet kertoivat, että menetit matkalla tajusi, mikä nyt on olo tällä hetkellä?" Vastasin: "Hieman huimaa jos katson ylöspäin." Lääkäri kysyi sitten: "Onko ollut pahoinvointia, päänsärkyä tuon huimaamisen lisäksi?" Vastasin: "No päätä ei särje mutta alkoi oksettaa se kilju." Lääkäri sanoi: "Joiko kiljua?" Vastasin: "No se oli sellainen kokeilu, vain pari kulausta maistoin."

Seuraavaksi lääkäri mittasi verenpaineeni ja sanoi: "Hyvä, voit laittaa nyt hihan alas." Sitten hän katsoi silmiäni ja sanoi: "Ei mitään erityistä havaittavissa, sitten kysyn teiltä jotain." Lääkäri kysyi alkoholin-käytöstäni ja tupakoinko, vastasin: "Eipä juuri muuta kuin jokunen Nalle-olut viikottain, en sauhuttele." Lääkärin tarkastuksen jälkeen lääkäri alkoi sanella: "Mika Suonpään kertoman mukaan huimausta kun katsoo ylöspäin, ei päänsärkyä, sanoi saaneensa kiljusta pahoinvointia. Silmät normaalit, verenpaine lievästi koholla..."

Tullessani aulaan päätin mennä kanttiinini ostamaan limsaa. Yritin piilottaa jotenkin hihassani olevat veritahrat käärimällä hihoja. Makeisia alkoi tehdä myös mieli, joten otin pussillisen: "Se olisi sitten 3 ja 50 yhteensä." Annoin pari kaksieurosta, sain 50 sentin rahan takaisin, vierisessä pöydässä istui kahvilla pari poliisia, toinen sanoi: "Koko järven ranta käytiin läpi ja miestä ei vaan näkynyt." Toinen vastasi kahvia ryystäen: "Myös metsät käytiin läpi tiheällä kammalla." Menin sanomaan poliiseille: "Anteeksi mutta kuulin juttunne, tarkoitatteko sitä mökki-surmaa?"

Toinen poliisi vastasi: "Katos vain, sehän on Suonpään Mika." Vastasin: "Haluan vain tietää, onko se tosiaan kuollut?" Toinen poliisi sanoi: "Ainoa, mitä löysimme, oli verinen kommandopipo ripustettuna puun oksalle roikkumaan." Vastasin: "Voi ei... se elää yhä!" Katsoin ylös ja alkoi taas huimata, mutta sitten näin tutun oloisen, nahkatakkisen miehen lähtevän pois ulko-ovesta. Menin perässä juosten ja huusin: "Pysäyttäkää tuo mies! Hän on se murhaaja, tunnistaisin tuon vaatetuksen!" Mutta liian myöhään, mies ehti kadota Jyväskylän kaupunginviliniin.